

1154

UCHWAŁA Nr 719 RADY MINISTRÓW

z dnia 17 listopada 1956 r.

w sprawie dodatkowych środków do popierania i rozwoju produkcji ubocznej materiałów dla potrzeb budownictwa mieszkaniowego.

W celu zapewnienia dodatkowych warunków do popierania i rozwoju produkcji ubocznej materiałów budowlanych z odpadków surowcowych dla potrzeb budownictwa przyzakładowego, spółdzielczego i indywidualnego oraz zaspokajania rynku Rada Ministrów uchwała, co następuje:

§ 1. 1. Państwowe przedsiębiorstwa przemysłowe, z wyjątkiem przedsiębiorstw produkujących wyłącznie materiały budowlane, posiadające surowce wtórne lub inne surowce nie

objęte planem rozwoju materiałów zaopatrzeniowych, a nadające się do produkcji materiałów budowlanych mogą przystąpić do pozaplanowej produkcji tych materiałów dla potrzeb własnych przedsiębiorstwa, dla potrzeb indywidualnego budownictwa pracowników przedsiębiorstwa lub na zbyt.

2. Zakłady, których zasadniczym zadaniem jest produkcja materiałów budowlanych, mogą uruchomić produkcję uboczną tylko w tym wypadku, gdy technologia produkcji i

asortyment wyrobów są zasadniczo różne od technologii i asortymentów materiałów budowlanych produkowanych w tych zakładach.

3. Zużycie surowców wtórnych na pozaplanową produkcję materiałów budowlanych zwalnia przedsiębiorstwa przemysłowe produkujące te surowce od obowiązku ich odprzedaży. Wyjątek natomiast stanowi odprzedaż surowców wtórnych innym przedsiębiorstwom państwowym, których produkcja oparta jest na wymienionych surowcach i objęta jest narodowym planem gospodarczym. W tym zakresie zobowiązują się bezpośrednich kontrahentów do zawarcia umów szczegółowych.

§ 2. 1. Dyrektorzy przedsiębiorstw, o których mowa w § 1, powinni opracować plan uruchomienia produkcji, zestawienie potrzebnych nakładów oraz kalkulację cen wyrobów, powinni zbadać opłacalność i celowość podejmowanych inwestycji w świetle kalkulacji ekonomicznej oraz uzyskiwanych ilości materiałów budowlanych na jednostkę nakładu inwestycyjnego.

2. Produkcję materiałów i wyrobów dla potrzeb budowlanych można uruchamiać w formie wyodrębnionych oddziałów produkcyjnych, działających na odrębnym rozrachunku gospodarczym.

§ 3. Upoważnia się dyrektora przedsiębiorstwa do zakupu materiałów niezbędnych do uruchomienia produkcji, o której mowa w § 1, lub jej eksploatacji — w sektorze uspołecznionym a w razie potrzeby na rynku prywatnym, a także do udzielania zleceń w zakresie projektowania i wykonawstwa przedsiębiorstwom uspołecznionym, pracownikom własnym bądź pracownikom obcym.

§ 4. Ceny zbytu materiałów budowlanych, wytwarzanych w ramach produkcji pozaplanowej, zatwierdza prezydium wojewódzkiej rady narodowej na wniosek przedsiębiorstwa.

§ 5. Produkcja, o której mowa w § 1, podejmowana lub prowadzona przez przedsiębiorstwa, nie podlega włączeniu do planu zaopatrzenia centralnego na okres 5 lat.

§ 6. Finansowanie potrzeb eksploatacji produkcji ubocznej, o której mowa w § 1, dokonywane być może w ramach ogólnego normatywu przedsiębiorstwa lub z krótkoterminowego kredytu bankowego.

§ 7. 1. Materiały reglamentowane potrzebne do produkcji ubocznej muszą być ujęte w planie zaopatrzenia materiałowego zakładu — z wyjątkiem materiałów masowych, jak np. cement, wapno, które powinny być objęte planem terenowego zaopatrzenia materiałowego z puli wolnorynkowej.

2. Potrzeby w tym zakresie powinny być traktowane na równi z innymi potrzebami.

§ 8. Wyprodukowane materiały i wyroby budowlane mogą być odprzedane przez przedsiębiorstwa produkujące je bezpośrednio odbiorcom z pominięciem odpowiednich central handlowych.

§ 9. 1. Finansowanie inwestycji dla produkcji ubocznej materiałów budowlanych i jej rozruchu może być dokonywane z kredytów handlowych, udzielanych w trybie i na zasadach ustalonych w uchwale nr 182 Rady Ministrów z dnia 11 kwietnia 1956 r. w sprawie zasad realizowania i finansowania niektórych drobnych inwestycji w zakresie mechanizacji i racjonalizacji (Monitor Polski Nr 35, poz. 417).

2. W odniesieniu do inwestycji, o których mowa w ust. 1, dopuszcza się w stosunku do przepisów uchwały nr 182 Rady Ministrów z dnia 11 kwietnia 1956 r. następujące ulgi: koszt inwestycji może wynosić do 5 mln zł, a kalkulacja ekonomiczna na inwestycji powinna być oparta na założeniu spłaty kredytu w ciągu 3 lat od zakończenia inwestycji z zysków osiągniętych z tej produkcji.

§ 10. 1. W przedsiębiorstwach prowadzących produkcję uboczną materiałów budowlanych tworzy się wydzielony fundusz specjalny, zwany dalej „funduszem”.

2. Fundusz tworzy się z nadwyżek zysków ponad wysokość przypadających rat inwestycyjnych oraz z tytułu obsługi udzielanych kredytów eksploatacyjnych.

3. Szczegółowy sposób rozdziału funduszu ustala rada robotnicza łącznie z dyrektorem przedsiębiorstwa.

§ 11. W razie przeznaczenia części albo całości funduszu na budownictwo indywidualne przedsiębiorstwo może:

- 1) finansować budowę domków jednorodzinnych lub wielorodzinnych prowadzoną przez przedsiębiorstwa na sprzedaż na długoterminie spłaty według zasad ustalonych dla budownictwa przykładowego;
- 2) udzielać długoterminowych pożyczek bezprocentowych spółdzielniom budowlano-mieszkaniowym lub budowlanym organizowanym przez pracowników przedsiębiorstwa;
- 3) udzielać długoterminowych pożyczek bezprocentowych pracownikom prowadzącym budowę na własną rękę.

§ 12. Okres spłaty należności nie może przekraczać 20 lat.

§ 13. Warunki spłaty kredytu ustala rada robotnicza łącznie z dyrektorem przedsiębiorstwa.

§ 14. Do czasu spłacenia kredytu przez użytkownika bądź kredytobiorców prawnym właścicielem domku jednorodzinnego lub mieszkania w domu jednorodzinnym jest przedsiębiorstwo finansujące budowę lub kredytujące.

§ 15. Przepisy niniejszej uchwały w niczym nie uszczuplają uprawnień kredytowych, przysługujących pracownikom budującym domki jednorodzinne, a wynikających z uchwały nr 270 Prezydium Rządu z dnia 8 maja 1954 r. w sprawie pomocy Państwa dla indywidualnego budownictwa mieszkaniowego (Monitor Polski Nr A-59, poz. 793) oraz uchwały nr 269 Prezydium Rządu z dnia 8 maja 1954 r. w sprawie spółdzielni mieszkaniowych i zadań spółdzielczości w zakresie budownictwa mieszkaniowego (Monitor Polski Nr A-59, poz. 792).

§ 16. Wykonanie uchwały porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Przewodniczącemu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego, Ministrowi Gospodarki Komunalnej, Ministrowi Finansów, ministrom zainteresowanych resortów oraz przewodniczącym prezydiów rad narodowych.

§ 17. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. Jaroszewicz